

‘Hij heeft duidelijk niet op de vrije school gezeten’, zei ze. ‘Anders waren de kleuren wel beter in elkaar overgelopen.’

Zo maakt ze wel meer opmerkingen en ik geniet daarvan. Al vanaf dat ze heel jong is, nam ik haar mee naar het Tate in Londen, het Van Abbe in Eindhoven, het Brabants Museum in Den Bosch, het MoMa in New York en tal van andere plekken en hoewel ze zegt er geen klap aan te vinden, kijkt ze rustig naar de werken, stelt ze kritische vragen, luistert ze naar mijn bevlogen verhalen en heeft ze inmiddels weet van aardig wat kunstenaars. Vooral Mondriaan is al jaren haar favoriet om op af te geven. ‘Lijnen zetten en vakjes inkleuren en daarmee in een museum komen’, zegt ze dan. ‘Daar snap ik helemaal niets van.’

‘Hij was de eerste die dat deed’, probeerde ik ooit nog.

‘Dan is de eerste zijn dus de kunst’, zei ze toen.

Ik liet het daarbij. Ik zou boeken vol kunnen schrijven over Tara. In het verleden heb ik dat ook wel gedaan. De dialogen met haar waren, en zijn, briljant. Ik geniet daar echt van en lach er soms hard om. Zo reden we vandaag langs Silicon Valley en toen bespraken we dat daar veel mensen die met computers werken bij elkaar wonen, waardoor het “nerdgen” wordt doorgegeven en versterkt.

‘Ik heb gehoord dat daar veel neurodiverse mensen wonen en dat hun kinderen nog neurodiverser zijn’, zei ik. En ik was al moe van de lange rit en zei daar achteraan: ‘Zo zouden twee scheelkijkende mensen een kind kunnen krijgen dat zo scheel is dat het alleen de binnenkant van zijn of haar schedel kan bekijken.’

‘Tenzij de moeder een afwijking naar links heeft en de vader een afwijking naar rechts’, zei Tara. ‘Dan kijkt dat kind gewoon recht.’

Ik moest daarom lachen, maar Tara keek onverschillig voor zich uit.

‘Jeetje’, zei ze. ‘Hoe werkt jouw hoofd? De onzin die jij uitkraamt, is echt niet te filmen. En je vindt jezelf nog grappig ook.’

We kletsten nog een tijdje door, maar ik laat het hierbij. Ik kan nog uren doorschrijven, maar ik zou geen boek maken dit jaar. Daarom kies ik voor het beschrijven van activiteiten en sla ik de anekdotes over. Zo schrijf ik niets over hoe we op de heenweg door een vertraging op Schiphol bijna onze aansluiting in Dublin misten, laat ik achterwege hoelang we op het vliegveld van Los Angeles op onze koffer moesten wachten (en elkaar plechtig beloofden vanaf nu alleen nog maar met handbagage te reizen) en schrijf ik ook niets over de taxichauffeur die ons vertelde over de bacterie in de Grote Oceaan waardoor iedereen die de zee in gaat jeuk krijgt, die ons waarschuwde in het verkeer nooit te toeteren of een middelvinger op te steken, omdat de mensen in LA gek zijn en zomaar kunnen gaan schieten en die een college gaf over de zwervers van Californië en de oplichters in Las Vegas. Ik sla het allemaal over. Al weet ik best dat anekdotes het leven bepalen. Wij zijn inmiddels alweer even in ons hotel in hartje San Francisco. Tara wilde een avondje chillen op de kamer, dus aten we wat in het hotel en deden we verder even niets. Tara ging onder de douche en keek wat filmpjes, ik ging in bad en viel daarna als een blok in slaap. Nu ben ik weer wakker. Zoals vrijwel iedere nacht. Ik schrijf wat en ik mijmer wat. Verder is er niets. Alleen wat geluiden van de stad en de ademhaling van mijn kind. Over een paar uur gaan we het leven weer in.

DERDE DAG

In San Francisco hebben we een hotel met *valet parking*. Toen we aankwamen, nam een chauffeur onze auto over en als we hem nodig hebben, rijdt hij hem weer voor. Het is de eerste keer dat ik zoiets doe. Het voelt wat ongemakkelijk. Een auto parkeren en mijn bagage dragen kan ik immers ook zelf. Behalve dan de keer dat ik bij het parkeren een pilaar in de parkeergarage raakte en de keren dat de stang van mijn rolkoffer uit mijn handen schoot en mijn koffer op de grond kletterde. Daar gaat het nu niet om. Het gaat over dat ik vroeger alles zelf deed en inmiddels moet toegeven dat ik steeds meer uit handen geef. Ik plak de banden van mijn fiets niet meer, poets mijn huis niet, vul mijn belastingaangifte niet zelf in, los mijn problemen op met behulp van een coach of een psycholoog, laat nu mijn auto parkeren en herinner me dat we in een vorige relatie overwogen een kok in te huren, zodat we wat gezonder zouden eten. Het sluipt erin en ik vraag me af of het wel juist is. Het zou eigenlijk niet moeten kunnen dat ik met een deel van mijn inkomen iemand kan inhuren om mijn leven wat gemakkelijker te maken. Dan worden we een soort matroesjkapoppetjes waarbij de rijkere poppetjes profiteren van de armere poppetjes. Of is dit hoe economie werkt? Klopt het dat je met het loon dat je krijgt, diensten en producten van anderen afneemt zodat iedereen kan rondkomen? En gaat het dan eerlijk en krijgt iedereen ongeveer evenveel? Ik denk het niet. Het uurloon van mijn schoonmaker is een deel van mijn eigen uurloon en mensen achter de kassa bij een supermarkt krijgen nog minder. Ergens gaat er dus iets mis en ik vraag me